

bindelse mellem Fortiden og Fremtiden, som man ikke kan løsrive sig fra, og det er en Tanke, som ligger Enhver nær, der er i et saadant Forhold, at han finder det særdeles tungt, naar han ved Overgangen til en ny Organisation af disse Forhold skal see sin Fremtids Udsigter formørkede i en altfor særdeles Grad. Hvad jeg har yttret om denne Overgang, gaaer ud paa, at Embedsstandens Udsigter ere formørkede i Henseende til hvad de kunne vente, naar Alder og Svagelighed nøde dem til at afgaae, naar Embedet indtages og, fort sagt, naar dem utilregnelige Begivenheder føre med sig, at de miste deres Levebrød, og det er et Factum, jeg virkelig ikke troer skal kunne nægtes. Det jeg derfor meget villigt erkjender, at det navnlig under nærværende Forhold har et betydeligt Værd, at Pensionsvæsenet ordnes ved Lov, troer jeg dog tillige, at man ikke bør tabe af Sigte, hvad der hidtil har bestaaet, hvilke Udsigter Embedsmændene i Almindelighed have havt, og at man bør indrette de tilkommende Forhold under billigt Hensyn dertil. Jeg troer ikke, man kan trække en Grændse mellem de hidtil fulgte Regler betræffende det 50de Tjenesteaar og tillige den Maade, hvorpaa Anvendelsen af dem har fundet Sted; ligesom det er vist, at der ikke har eksisteret nogen Lov, der dicerede Regler enten for det Ene eller for det Andet, saaledes er det ogsaa paa den anden Side anerkjendt, at der har været hidtil fulgte Regler baade i Henseende til det Forhold, hvorom her er Spørgsmaal, og i Henseende til de øvrige Forhold, og hvad der forresten har bevæget sig hos høie Bedkommende i deres stille Sind, hvad der er talt mellem Hans Majestæt og høitbetroede Embedsmænd om flige Gjenstande, er Noget, man ikke kan gaae ind paa, og Noget, hvortil Embedsmændene ved at danne sig en Forestilling om Fremtiden ikke kunde tage Hensyn, ligesom de ingen Kundskab kunde have derom. Naar det er yttret, at man ikke skal tage nogen Notits af, hvorledes Embedsstanden kan see en Lov som den nærværende, troer jeg dog, at det er et Synspunkt, som fortjener noget Hensyn. Vi ville dog Alle her gjøre Ret og Billighed, ligesaa godt imod Embedsstanden som imod Andre, og altsaa troer jeg, at vi

heller ikke kunne frigjøre os fra Hensyn til hvad de, hvis Interesse det angaaer, kunne domme om den Lov, som skal gives. At der skulde bringes nogen Inconsequentis i nærværende Lov ved at optage en Bestemmelse, som den, Udvalget har foreslaaet, formaaer jeg virkelig ikke at indsee. Loven er i sin hele Bygning slet ikke saa harmonisk (Munterhed), at Disharmonien skulde vinde saa overordentlig Tilvært derved, at man tilføjer en Bestemmelse som den, vi have foreslaaet. Jeg vil bede Enhver at kaste et Blik paa Scalaen med dens stillestaaende Bestanddele og med dens springende Bestanddele, og jeg troer, at man vil let kunne forsones sig med den Tanke, at gjøre et Tillæg til Loven som det, Udvalget har indstillet.

Hvad angaaer vor Indstilling om Embedsmænd, der komme paa Vartpenge, saa troer jeg, den er fuldkommen consequent. Saaledes som Loven foreligger, er det jo Tilfældet, at den under en vis Forudsætning betragter Vartpenge som Tjenesteaar. Jeg vil nu spørge, naar dette er Tilfældet, hvorfor da ikke ogsaa betragte dem som Tjenesteaar, under den anden Forudsætning, som omhandles i Paragraphen, og de Grunde, som Udvalget har paaberaabt sig, troer jeg, tale for netop at betragte dem fra dette Synspunkt, isærdeleshed det, at Bedkommende skal staae rede, naar Staten kalder ham til Tjeneste, og at han derfor ikke har sin Frihed i Henseende til at vælge en ny Levevei. Det er en humanere Betragtning af Forholdet, som ogsaa er indrømmet af den høitærede Finantsminister. — Slutningen af Udvalgets Indstilling er særlig bestridt fra Finantsministerens Side, men jeg troer, at den har sin Retfærdiggjørelse i de foregaaende Dele af Paragraphen, og jeg vilde reent ud sige, at Udvalget har slet ikke tænkt at sige noget Nyt der, men har kun troet, at Redactionen var mindre heldig, og at den Tanke, det har udtalt, virkelig var den, som laa til Grund for Lovudkastet. Jeg beder Thingets ærede Medlemmer at kaste et Blik paa § 3, hvor det hedder i det andet Punktum af sidste Afsnit: „Den, hvis Embede indtages, har Krav paa, i 5 Aar at oppebære $\frac{2}{3}$ af sine Embedsindtægter i Vartpenge,